

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci žalobkyně: **RAGNES, s.r.o.**, IČ 27518787, se sídlem Kladská 1, 500 03 Hradec Králové, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. KUKHK-6636/DS/2016/GL

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení**

source not found.

Žalobkyně podala včas žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 11. 11. 2015, č. j. ODOŽÚ 730/2015-22537/2015-jj-050- jj. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to jí byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím způsobem, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy jako provozovatelka osobního automobilu tovární značky Audi A4, r.z. 3H2 7111, nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Blíže neustanovený řidič ponechal stát vozidlo dne 6. 2. 2015 kolem 16:50 hod. na pozemní komunikaci v ulici Komenského v obci Kostelec nad Orlicí, kraj Královéhradecký, v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném silničním úseku. Tím porušil ustanovení § 4 písmeno c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně nejprve namítala, že řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud měl správní orgán jakékoli pochyby o osobě řidiče, nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl žalobkyni předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ji k předložení dalších důkazů. V návaznosti na takovou výzvu by žalobkyně správnímu orgánu předložila nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a panem Y., jejímž předmětem bylo zapůjčení vozidla žalobkyně jím označenému řidiči. Jestliže dále správní orgán tvrdí, že je mu osoba řidiče známa i z dalších řízení (z jeho úřední činnosti), měl pak konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Svou argumentaci podpořila žalobkyně i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129. Dle jejího názoru správní orgán nepodnikl žádné kroky, které by vedly ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, a věc následně odložil. Takový postup shledala žalobkyně zcela účelový.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Ta přitom námitku nekonání ústního jednání uplatnila již v odvolání. Takový postup ji krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla právo na to, aby byla její věc projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce, a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Dále uvedla, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. K nutnosti nařízení

source not found.

ústního jednání odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. Žalobkyně shledala takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, jelikož na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Žalobkyně v závěru taktéž poukázala na to, že žalovaný vyhotovil dne 12. 10. 2015 rozhodnutí č. j. 25423/DS/2015/GL, kterým zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předmětné věci a přikázal mu konat ve věci ústní jednání. Správní orgán I. stupně tak ale neučinil a nerespektoval tak závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, přičemž v takovém případě měl žalovaný opět zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nikoliv zamítnout odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit. Žalobkyně shledala oporu pro své tvrzení v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58.

Poté bylo namítáno, že správní delikt provozovatele vozidla spáchaný dne 6. 2. 2015 byl již promlčen. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Ve spojení s tím odkázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení in dubio mitius“*.

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v ulici Komenského v obci Kostelec nad Orlicí“. Žalobkyně namítla, že parkování v ulici Komenského je upraveno v různých úsecích zcela odlišným způsobem – což je pochopitelné, neboť ulice Komenského je dlouhá cca 1,5 km a vede skrz velkou část obce Kostelec nad Orlicí. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích této ulice proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku. Danou věc by přitom neovlivnilo ani to, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkováno (což navíc v tomto případě nelze). Povinností obviněného z přestupku, resp. správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán, naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň žalobkyně uvedla, že pokud by její vozidlo bylo zaparkováno v ulici Komenského, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti zákonu o silničním provozu, ale proti zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního

source not found.

deliktu provozovatele vozidla. K této argumentaci odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Závěrem žalobkyně namítala, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval v působnosti dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“. Tato skutečnost vyplývala pouze z úředního záznamu, který nelze považovat za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. V návaznosti na první shora uvedenou námitku trvala na tom, že správní orgán I. stupně měl povinnost nařídit ústní jednání, jež by bylo pro posouzení věci zcela zásadní. Rovněž opět poukázala na fotografie založené ve spise, které dle jejího názoru neprokazují skutečnost, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“. Žalobkyně pak namítala, že fotografie jsou velmi nekvalitní a není z nich zřejmé, že by se řidič vozidla dopouštěl domnělého přestupku. Ve spise tak chybí jakýkoliv důkaz o údajném protiprávním jednání řidiče.

Žalobkyně byla přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nezákonné, proto navrhla, aby toto rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí orgánu I. stupně bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě stanoviskem ze dne 4. 5. 2016. Provedl podrobnou rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 18. 2. 2016, č. j. KUKHK-6636/DS/2016/GL.

K námitce, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen, žalovaný uvedl, že ustanovení § 125e zákona o silničním provozu upravuje v odst. 5 odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním. Na to se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f (upraveno zákonem č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. 11. 2014). V odst. 3 téhož ustanovení je uvedeno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Z tohoto je zcela zřejmé, že zánik odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je upraven speciálním zákonem.

Žalovaný dále uvedl, že Metodika Ministerstva dopravy k usměrnění některých správních činností obecních úřadů, obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona o silničním provozu zákonem č. 297/2011 Sb., č. j. 8/2013-160-OST/5, stanovuje, že správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, lze uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „*In dubio mitius*“, v řízeních týkajících se přestupků spáchaných do dne 6. 11. 2014. V předmětné věci však řidič spáchal přestupek dne 6. 2. 2015, tedy po účinnosti výše uvedeného zákona č. 230/2014 Sb., podle kterého odpovědnost za předmětný

source not found.

správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

Žalovaný se dále vyjádřil k otázce dopravního značení v místě spáchání přestupku tak, že je dle jeho názoru dopravní značení z pořízené fotodokumentace seznatelné a nesporné je i místo spáchání přestupku. Žalovaný dále podotkl, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 19. 2. 2015 bylo doplněno situačním plánkem, který byl vložen do spisového materiálu a obecně uvedl, že k odpovědnosti za předmětný správní delikt dle ust. § 125f zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění, ale jedná se o odpovědnost objektivní a žalobkyně měla možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byla správním orgánem I. stupně obeznámena o ukončení dokazování a současně jí byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byla informována o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobkyně byla včas vyrozuměna o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Žalovaný je toho názoru, že tento postup byl ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutková zjištění

Krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělila žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Správní orgán I. stupně obdržel dne 19. 2. 2015 od Městské policie Kostelec nad Orlicí oznámení ve věci podezření ze spáchání přestupku (dále jen „oznámení“), kterého se měl dne 6. 2. 2015 v 16:50 hod. dopustit řidič vozidla r. z. 3H2 7111. Ve spise je k tomuto oznámení připojeno předvolání pro nepřítomného řidiče ze dne 6. 2. 2015, zřetelná fotodokumentace místa přestupku v ulici Komenského, zachycující předmětné vozidlo, situační plánek místa přestupku s přesným zakreslením tohoto vozidla a kartu vozidla. Jako provozovatel vozidla byla zjištěna žalobkyně, které správní orgán I. stupně doručil dne 25. 2. 2015 výzvu k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, spolu s poučením o jejím dalším možném postupu (dále jen „výzva“). Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Nezaplatila určenou částku ani neposkytla žádnou informaci o řidiči vozidla.

Poté správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 16. 3. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Dne 18. 3. 2015 její zástupce sdělil přípisem jméno řidiče (pana L. Y.), který měl v danou dobu výše zmiňované vozidlo k užívání a řídil jej. Následně správní orgán pokračoval ve vyšetřování pachatele přestupku a označený řidič byl předvolán k podání vysvětlení. Adresát nebyl zastížen, proto správní orgán I. stupně podal dne 21. 4. 2015 žádost o informaci ohledně osoby řidiče ke Krajskému ředitelství Policie České republiky. Dále byla vložena do spisového materiálu odpověď

source not found.

k dotazu k osobě řidiče ze dne 27. 4. 2015, č. j. KRP-40931-1/ČJ-2015-050026, ve které bylo uvedeno, že tento cizinec nemá povolený pobyt na území České republiky. Vzápětí správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2015 věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a taktéž vydal rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 22. 5. 2015 podal zástupce žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odpor, načež dne 1. 6. 2015 bylo vyhotoveno vyrozumění o seznámení se se spisem dne 15. 6. 2015 v 9,00 hod, které bylo zástupci žalobkyně doručeno také 1. 6. 2015. Dne 15. 6. 2015 byl vydán protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání a týž den bylo vydáno i rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Proti tomuto rozhodnutí bylo následně dne 3. 7. 2015 podáno blanketní odvolání, které bylo na základě výzvy k doplnění odvolání ze dne 22. 7. 2015 doplněno. Posléze dne 12. 10. 2015 rozhodl Krajský úřad Královéhradeckého kraje v rozhodnutí o odvolání č. j. 25423/DS/2015/GL tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, jelikož neseznal, že byla žalobkyně řádně vyrozuměna o provádění důkazů dle § 51 odst. 2 správního řádu. Dne 23. 10. 2015 bylo správním orgánem I. stupně zasláno zástupci žalobkyně vyrozumění o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Z dokazování mimo ústní jednání byl pořízen dne 3. 11. 2015 protokol o provedeném dokazování mimo ústní jednání i protokol o seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Dne 11. 11. 2015 bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně o spáchání správního deliktu a žalobkyně tak byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu. Za vytkaný správní delikt jí byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Následně žalobkyně podala dne 4. 12. 2015 blanketní odvolání, které doplnila dne 19. 12. 2015. Ve věci bylo rozhodnuto dne 18. 2. 2016 tak, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 11. 2015 č. j. ODOŽÚ 730/2015-22537/2015-jj -050- jj.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobkyně konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

Jako první považoval krajský soud za vhodné projednat dvě námítky, jež byly uplatněny již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

source not found.

Žalobkyně nejprve namítala, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Žalobkyně dále podotkla, že žalovaný vyhotovil dne 12. 10. 2015 rozhodnutí č. j. 25423/DS/2015/GL, kterým zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předmětné věci a dle jejího názoru mu přikázal konat ve věci ústní jednání. Správní orgán tak ale neučinil a nerespektoval tak závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, přičemž v takovém případě měl dle žalobkyně žalovaný opět zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoliv zamítnout její odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit. Právě na ústní jednání si žalobkyně dle svého tvrzení uchovávala sadu svých námitek.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu, při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát*

source not found.

Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozorňovala žalobkyně.

Skutkový stav projednávané věci byl přitom zcela jednoduchý. V posuzované věci spočíval správní delikt ve stání motorového vozidla v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném silničním úseku. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí o podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 2. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel, fotodokumentace místa přestupku v ulici Komenského v Kostelci nad Orlicí a upřesňujícího situačního plánu místa přestupku, kde je vozidlo žalobkyně i dopravní značení zcela jednoznačně zakresleno.

K uvedenému krajský soud doplňuje, že v průběhu správního řízení byla žalobkyně mnohokrát vyrozuměna o zjištění protiprávního stavu, kdy měla možnost námítky uplatnit. Žalobkyni byla dne 25. 2. 2015 zaslána výzva k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu spolu s poučením o dalším možném postupu. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Dále správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 16. 3. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Následně byl zástupce žalobkyně vyrozuměn o tom, že dne 15. 6. 2015 v 9:00 hod. bude možnost se seznámit se spisovým materiálem a případně navrhnout jeho doplnění. Dne 23. 10. 2015 bylo správním orgánem I. stupně zasláno vyrozumění o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve vyrozumění byla přitom informována, že při uvedených úkonech bude správní orgán dle § 51 odst. 2 správního řádu provádět dokazování mimo ústní jednání čtením listinných podkladů, jež budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 11. 2015 byl vydán protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí založených ve správním spise pak plyne, že správní orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu.

Pokud jde o argumentaci žalobkyně, že správnímu orgánu I. stupně bylo přikázáno na základě rozhodnutí ze dne 12. 10. 2015, č. j. 25423/DS/2015/GL, konat ve věci ústní jednání, krajský soud k tomu podotýká, že žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl: „*Odvolací orgán dále konstatuje, že správní řád nařízení ústního jednání nepředepisuje, je na správním orgánu, aby posoudil, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení...*“. Dále žalovaný uvedl, že nenařízení ústního jednání je problematické a ke zvážení a navrhl, aby správní orgán I. stupně ústní jednání provedl, nicméně to nepřikázal. Je zarážející, pokud žalobkyně vytýká správnímu orgánu, že ve věci nenařídil ústní jednání, pokud ona

source not found.

sama bez omluvy nevyužila možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a rovněž rezignovala na svá procesní práva spojená s ohlášeným dokazováním mimo ústní jednání ze dne 23. 10. 2015.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jí uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Krajský soud tak v této námitce nemůže dát žalobkyni za pravdu.

Dále žalobkyně namítala, že řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud měl správní orgán za to, že je mu osoba řidiče známa i z jeho úřední činnosti, měl pak konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45).

Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela

source not found.

jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).

V přezkoumávané věci žalobkyně sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. Y., avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Správní orgán I. stupně zaslal označenému řidiči dne 30. 3. 2015 předvolání k podání vysvětlení ke spáchání daného přestupku (dále jen „předvolání“). Poté, co nebyl adresát při doručování předvolání zastižen, byla písemnost uložena a její adresát byl vyzván oznámením o neúspěšném doručení písemnosti k tomu, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště. Adresát tak neučinil a zásilka byla jako nedoručitelná vrácena správnímu orgánu. Byly tak splněny podmínky pro účinné doručení fikcí uvedené v ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu. Na danou problematiku je taktéž přiléhavý nálezk Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na: <http://nalus.usoud.cz>) podle něhož: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“

Správní orgán I. stupně následně pokračoval ve vyšetřování pachatele přestupku, a proto podal dne 21. 4. 2015 žádost o informaci ohledně osoby řidiče ke Krajskému ředitelství Policie Královéhradeckého kraje. Poté byla vložena do spisového materiálu odpověď k dotazu k osobě řidiče ze dne 27. 4. 2015, č. j. KRPH-40931-1/ČJ-2015-050026, kde bylo uvedeno, že označená osoba řidiče, L. Y., měla povolen pobyt na území České republiky do 31. 7. 2004 za účelem podnikání a do 10. 11. 2005 za účelem zaměstnání. L. Y. podal dne 11. 4. 2011 žádost o azyl, načež toto řízení bylo zastaveno a rozhodnutí o zastavení azylového řízení nabylo právní moci dne 22. 9. 2011. Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje tak shrnulo, že osoba řidiče by se neměla na území České republiky nacházet.

Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobkyně, že pokud se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak ji samotnou měl správní orgán předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ji k označení dalších důkazů. K tomu soud uvádí, že správní orgán neměl žádný důvod takto činit, navíc provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče má uvést všechny potřebné indicie a to včetně případných nájemních smluv mezi žalobkyní a osobou označenou jako řidič vozidla. „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a

source not found.

usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

Žalobkyně dále namítla, že pokud měl správní orgán za to, že je mu osoba řidiče známa i z jeho úřední činnosti, měl pak konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Na základě výše uvedeného bylo dle názoru soudu spolehlivě prokázáno, že správní orgán činil patřičné kroky ke kontaktování osoby řidiče, a fakt, že je tato osoba spojována s dalšími případy v obdobných věcech, nebyl stěžejní pro rozhodnutí o správním deliktu. Krajský soud zde uvádí, že i jemu je z jeho úřední činnosti známo, že L. Y., je uváděn zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. i ve věci vedené zdejším krajským soudem sp. zn. 30A 38/2016. V rozsudku v této věci pak bylo uvedeno, že: *„Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Praha 1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L. Y., (sp. zn.2015/3334/SPRKSR/KOG,2015/1888/SPRKSR/NOH,2015/4900/SPRKSR/SCHZ, 2015/1165/SPRKSR/SCHZ,2015/2505/SPRKSR/NOH,2015/2092/SPRKSR/NOH,2014/1701/SPRKSR/SCHZ,2014/1918/SPRKSR/NOH,2015/1961/SPRKSR/KAM,2014/1274/SPRKSR/KOG,2015/820/SPRKSR/NOH,2015/2497/SPRKSR/SCHZ,2015/6668/SPRKSR/NOH,2014/1909/SPRKSR/NOH,2015/4772/SPRKSR/SCHZ,2015/7059/SPRKSR/NOH,2015/4690/SPRKSR/NOH,2015/5840/SPRKSR/NOH,2015/2652/SPRKSR/NOH,2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM). Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.“*

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak zápisem o odložení věci ze dne 5. 5. 2015.

Krajský soud uzavírá, že Městský úřad Kostelec nad Orlicí učinil dle výše uvedeného potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a postup správního orgánu byl dostatečný. V této námitce nemůže přisvědčit žalobkyni.

Jak již uvedl krajský soud shora, tři zbývající žalobní námitky vznesla žalobkyně až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení je neuplatnila. Krajský soud k těmto námitkám podotýká, že se ztotožňuje se závěrem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62, podle něhož ve věci týkající se občanských práv a závazků nebo oprávněnosti trestního obvinění (kterým je i obvinění z přestupku) *„soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost dokazování a může zavázat názorem soudu správní orgán při zrušení jeho rozhodnutí nejen na otázky právní, ale i na otázky skutkové.“* Krajský soud z obsahu předloženého správního spisu, jakož i obsahu žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, dospěl ke spolehlivým závěrům, že ani žádná ze zbývajících žalobních námitok není důvodná. Správní orgány opatřily sadu důkazů, které po přezkoumání krajským soudem

source not found.

nezakládají ve vzájemné souvislosti pochyb o jejich správnosti a úplnosti a jsou dostačující k prokázání nedůvodnosti těchto námitek.

První z takto vznesených námitek se týkala promlčení správního deliktu. V daném případě krajský soud upozorňuje, že se jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí. Objasnění tohoto problému by si však vyžádalo obšírnější pojednání překračující účel tohoto rozsudku, neboť ve výsledku není pro posouzení dané věci právně relevantní a nemá pro rozhodnutí ve věci zásadní význam.

V této námitce žalobkyně namítala, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť od jeho spáchání dne 6. 2. 2015 uplynul jeden rok. Žalobkyně se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolávala Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“).

Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 6. 2. 2015, její odpovědnost by tedy zanikla až dne 6. 2. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže této žalobní námitce přisvědčit.

source not found.

Druhá z námitek směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Místo bylo specifikováno pouze jako „v ulici Komenského v obci Kostelec nad Orlicí“. Žalobkyně namítala, že parkování v ulici Komenského je upraveno v různých úsecích zcela odlišným způsobem, neboť ulice Komenského je dlouhá cca 1,5 km a vede skrz velkou část obce Kostelec nad Orlicí. K této argumentaci žalobkyně odkázala i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Parkování v zákazu zastavení znamená uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Místo, kde platí zákaz zastavení, je označeno svislou dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, případně vodorovnou dopravní značkou „Zákaz zastavení“ - žlutá plná čára. V tomto místě je zákonná povinnost plynule projet, pokud v jízdě nezabrání nějaká situace, kterou řidič v ten daný okamžik nedokáže ovlivnit. Obvykle se značka B 28 „Zákaz zastavení“ umísťuje tam, kde je potřeba mít spolehlivě průjezdnou vozovku. Ve věci žalobkyně nebylo prokázáno, že by nastala taková nenadálá situace, která by opravňovala řidiče jejího motorového vozidla v působnosti této značky zastavit, nadto žalobkyně ani tuto případnou situaci neuvedla.

V projednávané věci bylo učiněno nesporným, že předmětné vozidlo stálo v působnosti značky B 28 „Zákaz zastavení“, jak bylo doloženo strážníky Městské policie Kostelec nad Orlicí dne 6. 2. 2015, kdy vyhotovili předvolání pro nepřítomného řidiče, v němž bylo místo spáchání přestupku označeno jako ulice Komenského, Kostelec nad Orlicí, v působnosti značky B 28 „Zákaz zastavení“. Obdobně bylo místo spáchání přestupku popsáno v oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 19. 2. 2015. Ze správního spisu a tam vložené fotodokumentace pak zcela zřetelně plyne, že vozidlo r.z. 3H27111 bylo zaparkováno v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném úseku. Ve výroci rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bylo navíc shodně pro vymezení místa spáchání deliktu uvedeno, že: „dne 6. 2. 2015 kolem 16:50 hod. na pozemní komunikaci ulice Komenského v Kostelci nad Orlicí, kraj Královéhradecký, blíže neustanovený řidič motorového vozidla zn. AUDI A4, r.z. 3H2 7111, ponechal stát vozidlo v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném úseku.“ Krajský soud považuje takové označení místa přestupku za dostačující. Pokud je jasně prokázán faktický stav, není bezprostředně nutné v tomto konkrétním případě uvádět i další údaje o místě spáchání přestupku. Žalobkynin navržená judikatura je na danou situaci naprosto nepřiléhavá, jelikož se týkala naprosto jiných skutkových okolností, jako bylo parkování vozidla v zóně parkování bez zaplacení parkovného a překročení nedovolené rychlosti vozidla v obci.

Krajský soud je přesvědčen, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostály a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné.

source not found.

V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala, že při posuzování, zda byla naplněna výše uvedená skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval v působnosti dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“. Tato skutečnost dle jejího názoru vyplývala pouze z úředního záznamu, který žalobkyně nepovažovala za důkazní prostředek. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008-115.

Předně je třeba uvést, že z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu. Úřední záznam může společně s jinými důkazy sloužit pro dokreslení situace a jako podklad k úvahám správních orgánů o dalším postupu; nemůže však sloužit jako jediný podklad pro postih podezřelého ze spáchání přestupku. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. února 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30.

K námitce žalobkyně krajský soud uvádí, že se neztotožňuje s názorem, že by byl v daném případě úřední záznam jako důkazní prostředek nepoužitelný. Úřední záznam ze dne 19. 2. 2015 totiž nezachycuje žádné vysvětlení žalobkyně, ale pouze průběh silniční kontroly, který nadto žalobkyně nijak nezpochybňovala. Argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nepovažuje krajský soud v této věci za případnou, neboť je soudu ze správního spisu zřejmé, že úřední záznam nebyl jediným důkazem, ze kterého správní orgány vycházely, když byl zejména doplněn zřetelnou fotodokumentací, z níž je zjevné, že vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno na pozemní komunikaci ulice Komenského v Kostelci nad Orlicí v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“. K této námitce krajský soud dodává, že ji považuje za nepřípadnou i s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně ve správním řízení skutečnost, že došlo k zaparkování jejího vozidla v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném úseku, nijak nezpochybňovala a v žalobě k tomuto namítala pouze nezřetelnost pořízené fotodokumentace, přičemž krajský soud fotografie pořízené v místě spáchání správního deliktu považuje za zcela jasné, jak již bylo uvedeno výše.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. květen 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu